

19 juni - 5 september 2010

Bjarne Melgaard/
Rod Bianco
"Super Normal"

for English, please turn over

**Events in het kader
van de tentoonstelling:**

zon. 11 juli, zat. 4 sept. om 15 u.
Gratis rondleidingen door
de tentoonstelling

zon. 5 sept.: Finissage:

De Zondagsschool, 16 u.: een beeld
uit de tentoonstelling wordt aan
'close reading' onderworpen door
Edwin Becker, hoofd tentoonstellingen
van het Van Gogh Museum.
Reserveringen: reservation@deappel.nl.

**Events in the context
of the exhibition:**

Sun. 11 July, Sat. 4 Sept. at 3 pm
Free guided tours of the exhibition

Sun. 5 September: Finissage:

Sunday School, 4 pm: one work of
the exhibition becomes subject
of close reading by Edwin Becker,
head of exhibitions at Van Gogh Museum.
Reservations: reservation@deappel.nl.

de Appel Jongensschool / Boys' School
Eerste Jacob van Campenstraat 59
open: Tues till Sun 11am - 6pm

19 juni - 5 september 2010

Soloproject

Bjarne Melgaard/ Rod Bianco "Super Normal"

Barcelona	9
Kindsoldaten / Sierra Leone	11
Dingo's en Vogelbekdieren	13
Prerafaëlieten en Vogue / Ballroom	16
Black Panthers	19
Kurtis Blow en Horse Meat Disco	20
Benin	22
David Wojnarowicz	24

'Fiction interests me much more than real life. I always prefer when somebody's telling me an interesting lie rather than a boring truth.'

Bjarne Melgaard

De huidige tentoonstelling van de Noorse kunstenaar **Bjarne Melgaard** (geboren in Melbourne in 1967 - woont en werkt in New York) vertrekt vanuit de mentale wereld van Rod Bianco. Melgaard is een begaafd verteller en construeert een narratieve microkosmos door middel van visuele en tekstuele aanwijzingen. Zijn werk evolueert en muteert razendsnel doordat hij voortdurend nieuwe thema's, ideeën en verhaallijnen introduceert die verbonden zijn met verschillende subculturen en imaginaire personages. In eerder werk waren kleurrijke figuren als Rob Bo' Bel, Bernard St. Summiere, Mr. Black Pearl, Rummel-snuff, Joey Stefano, Frost, Yolanda the Jacksmith Penguin en Les Super aanwezig.

De schilder Rod Bianco is de nieuwste protagonist; hij is noch alter ego noch een avatar van de kunstenaar Bjarne Melgaard, maar een fictieve persoonlijkheid die tevens beschouwd kan worden als een 'productie eenheid' door wie en onder wiens naam publicaties, grafisch werk en tentoonstellingen worden gemaakt. Bianco lijkt deel uit te maken van een uitgebreide fantasiewereld maar verleent eveneens zijn naam aan een recent opgerichte commerciële galerie in Oslo. Hij leverde een bescheiden bijdrage aan de tentoonstelling getiteld "You Always Move in Reverse" (2007) in de Leo Koenig Inc. galerie in New York en neemt deel aan de groepstentoonstelling "Don Juan in the Village" (2010) in de Lars Bohman Gallery

in Stockholm. Het geheel aan werken en activiteiten dat onder zijn auspiciën tot stand komt, laat zich lezen als een veel-gelaagde beeldende roman.

Bianco herinnert ons aan "De encyclopedie van fictieve kunstenaars", een overzicht van fictieve kunstenaars die voorkomen in de Westerse literatuur (van 1605 tot 2000), Uitgever Koen Brams concludeert dat de meerderheid van de kunstenaars opgenomen in het boek bestaat uit 'geboren verliezers, bedriegers, naar zelfmoord neigende maniakken, iconoclasten en belachelijke figuren'. De meesten ervaren 'het kunstenaarschap als een nachtmerrie' en zijn ronduit beklagenswaardig zo niet verachtelijk, geïsoleerd en verdorven. Ondanks het feit dat Rod Bianco niet lijkt te behoren tot deze categorie van verschoppelingen lijkt hij op de kunstenaars in de encyclopedie omdat hij, zoals zij, leeft tussen de 'werkelijkheid' en de 'verbeelding'. Hij is echter niet ontsproten aan het brein van een romanschrijver maar slechts een geschreven naam, met daaraan gekoppeld een heel universum aan beelden, voorkeuren, voorliefdes en verhaalfragmenten. Hij wordt 'opgeroepen' zoals dat gebeurt met geesten tijdens een seance. Zoals bij de meeste karakters die verschijnen in het werk van Melgaard is hij voornamelijk aanwezig als een suggestie of een idee; hij heeft geen biografie en neemt geen specifieke fysieke vorm aan.

De stilzwijgende vooronderstelling hierbij is dat we hem niet beschouwen als equivalent aan de feitelijke persoon Bjarne Melgaard. Bianco mag een dan een product zijn van de verbeelding, hij is zeker geen tweede zelf; noch een pseudoniem, alias of 'nom de plume' voor de kunstenaar Bjarne Melgaard.

Bianco is een schilder pur sang die geïnteresseerd is in vorm en die de aard van de hedendaagse schilderkunst poogt te doordringen. Bianco gelooft in de intuïtieve benadering en cultiveert het spontane, artistieke gebaar - hij verkondigt en onderschrijft de New Art Brut die buiten de grenzen van de 'hoge' cultuur valt. Desondanks is zijn wereld doordrenkt van een overvloed aan referenties aan de 'hoge' (en populaire) cultuur. Bianco is een iconofiel: een beeldverslaafde. Zijn smaak is eclectisch en hij schuwt culturele toe-eigeningen niet. Hij is geïnteresseerd in 'gender politics', in alles wat met (stereotiepe) vrouwelijke en mannelijke rolpatronen te maken heeft en in zijn werk bevestigt en ondermijnt hij deze rolpatronen. Bianco is geïnteresseerd in dramatische, gewelddadige en destructieve relaties. Hij focust op interraciale seksuele relaties en is gefascineerd door de manier waarop 'de zwarte man' wordt afgebeeld als symbool van macho viriliteit in verschillende subculturen die mainstream zijn geworden zoals hiphop.

In de hele tentoonstelling kan de toeschouwer tips en suggesties ontdekken over wie en wat Rod Bianco is. De kijker moet echter aan de slag met deze hints. Bianco is namelijk het product van samenwerking tussen Melgaards inspiratie en de verbeelding van de kijker. Om hem te creëren moeten wij toeschouwers hem co-construeren op basis van het ruwe, gefragmenteerde materiaal dat Melgaard heeft aangeleverd. In de hiernavolgende tekst staan een aantal onderwerpen en thema's die deel uitmaken van dat ruwe materiaal.

Super Normal

Het werk van Melgaard is niet geschikt voor hen die staan op politieke correctheid. Chaos, geweld en buitensporigheid, verwonding en emotionele afhankelijkheid zijn motieven die telkens weer terugkeren in zijn werk. Hij is notoir om zijn expliciete, homo-erotische en gewelddadige beelden, en zijn fascinatie voor grensoverschrijdend gedrag zoals drugsmisbruik, extreme bodybuilding en verslaving aan steroïden, zelfmutilatie, homo SM, 'barebacking', 'scarification' en 'man-boy love'.

"Super Normal", de titel van Rod Bianco's tentoonstelling houdt geen verband met de expositie "Niet Normaal" die recent te zien was in de Beurs van Berlage, maar staat direct in relatie tot het

bovenstaande. Bestaat er zoiets als supernormaal, meer normaal dan gewoon normaal? Uitgesproken normaal, normaler dan normaal? Of is supernormaal, vergelijkbaar met paranormaal, vreemd en van een andere orde? Normen en conventies worden in het werk van Melgaard immers steevast aan een 'bestendigheidstest' onderworpen - hoe resistent zijn ze? Wat is 'gewoon' en normaal gedrag en welk soort gedrag is afwijkend, bizar en inacceptabel? Tot op welke hoogte kunnen we grensoverschrijdend gedrag tolereren, wat beschouwen we als 'not-done', als immoreel, als onaanvaardbaar? Zijn er in onze 'permissieve' samenleving überhaupt nog taboes? Dit soort vragen spelen een grote indirecte rol in de tentoonstelling.

46 **Zonder titel, 2010,**
 Rod Bianco posters,
geprinte posters, 61x 91 cm
[Te koop bij de receptie]

Barcelona

Voorstellingen van een schilder in zijn atelier - die bezig is om zich een mentaal beeld te vormen van een toekomstig kunstwerk of actief in de weer is met penseel en doek - worden al sinds de Klassieke Oudheid gemaakt. De kunstenaar doet in zo'n zelfportret uitspraken over de kunst, zichzelf of over hoe hij zichzelf wil representeren. Wat nu als een zelfportret niet door de kunstenaar zelf wordt gemaakt, maar door een andere schilder? Is de kwalificatie zelfportret dan wel op zijn plaats? Sinds kort laat Melgaard - als een hedendaagse Rubens - zijn schilderijen uitvoeren door andere kunstenaars uit zijn atelier, een opmerkelijke ontwikkeling voor een schilder die juist met zijn persoonlijke expressieve signatuur naam heeft gemaakt.

Melgaard is met deze portretten overigens, in tegenstelling tot de protagonist Rod Bianco, wel 'zichtbaar' in de tentoonstelling. Hij gaf opdracht tot het maken van deze serie fotorealistische schilderijen. Ze zijn gebaseerd op een reeks weinig flatterende persoonlijke snapshots waarin hij in benevelde of gedrogeerde toestand in zijn voormalig atelier in Barcelona, dat oogt als een slagveld, staat. Zelf voegde hij een additionele laag toe door de doeken te overdekken met zijn karakteristieke, schetsmatige tekeningen en dagboekachtig-

ge 'donkere' teksten. De schilderijen benadrukken het romantische clichébeeld van de kunstenaar-bohemien: een excentrieke outcast met een destructieve geest die zichzelf, omringd door verf en doek, verliest in zijn werk en in het leven.

Zelfvernietiging, (drugs)misbruik, geweld tegen zichzelf en de ander, fysieke aftakeling en verslaving zijn vanaf Melgaards vroegste werk steeds weer terugkerende thema's. Hierbij laat Melgaard bewust de grenzen tussen fictie en autobiografie vervagen. Hij speelt met meervoudige identiteiten en laat de kijker in het ongewisse over wat wel of niet uit het eigen leven is geput. We zoeken in zijn werk vergeefs naar de echte kunstenaar, we zien telkens weer een gedeeltelijk gefingeerd zelfportret, een artistieke constructie.

1 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 193 x 289.6 x 5.1 cm

2 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 193 x 289.6 x 5.1 cm

3 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 193 x 289.6 x 5.1 cm

4 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 193 x 289.6 x 5.1 cm

5 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 193 x 289.6 x 5.1 cm

6 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 193 x 289.6 x 5.1 cm

7 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 193 x 289.6 x 5.1 cm

Kindsoldaten / Sierra Leone

Melgaard houdt zich al jaren bezig met de tegenstellingen en 'onverzoenbaarheden' die bepaalde (sub)culturele fenomenen en (seksuele) gebruiken en praktijken kenmerken. In een eerdere tentoonstelling uit de trilogie waarvan "Super Normal" de afsluiting is, verkende Melgaard bijvoorbeeld de omstreden NAMBLA (North American Man/Boy Love Association), een organisatie die al dertig jaar strijdt voor de acceptatie van de wederzijdse liefde tussen mannen en jongens (niet te verwarren met pedofilie) - wellicht een van de laatste seksuele taboes. Hierbij stelde hij de vraag: 'Kunnen kinderlijke onschuld en volwassen seksualiteit samengaan?' Melgaard voelt hierover geen moreel oordeel, maar gaat - vanuit zijn fascinatie voor de spreekwoordelijke dark rooms en marges van de maatschappij - na wat de grenzen van het toelaatbare zijn.

In dit licht kan ook de serie schilderijen met portretten van kindsoldaten en hun slachtoffers in Sierra Leone worden gezien. Hoe kan kinderlijke onbevengheid gerijmd worden met killer instinct en blinde agressiviteit? Van argeloosheid en speelsheid is geen sprake meer bij deze minderjarige moordmachines en bij

hun geamputeerde slachtoffers. De afgebeelde Afrikaanse jongens, nog net geen pubers, staan stijf van de drugs en gedragen zich, verschanst achter een indrukwekkend wapen, als gewelddadige, volwassen mannen. De non-descripte en decoratieve stijl van deze gelikte naschilderingen van foto's contrasteert met de rauwe thematiek, zoals ook Melgaards eigen virtuoze lijnvoering en prachtige kleurgebruik vaak de shockerende inhoud van zijn werk kortstondig verhuult. Melgaard heeft deze schilderijen als een graffitikunstenaar van visueel 'commentaar' voorzien, waarbij men zich afvraagt naar wie en wat de termen precies verwijzen. Tekst en tekening zeggen iets over het beeld, maar misschien ook wel iets over de kunstenaar zelf.

- 9 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 88.9 × 148 × 4.45 cm
- 15 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 139.7 × 137.7 × 4.4 cm
- 16 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 139.7 × 150.5 × 4.4
- 17 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 152.4 × 104.1 × 4.4
- 18 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 178.4 × 115.6 × 4.4cm
- 19 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 152.4 × 100.3 × 4.4cm
- 20 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 183.5 × 134 × 4.4cm
- 21 **Zonder titel**, 2010,

olie op doek, 127 × 127 × 4. 4cm
22 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 100. 3 × 165. 1 × 4. 4cm
23 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 152. 3 × 114. 3 × 4. 4 cm
25 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 127 × 127 × 4. 4cm
27 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 102. 9 × 137. 2 × 4. 4cm
38 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 102. 9 × 137. 2 × 4. 4cm
39 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 102. 9 × 137. 2 × 4. 4cm
40 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 102. 9 × 152. 4 × 4. 4cm
41 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 102. 9 × 152. 4 × 4. 4cm
42 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 102. 9 × 152. 4 × 4. 4cm
49 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 152. 4 × 86. 4 × 4. 4cm

Dingo's en Vogelbekdieren

In het beeldend universum van Rod Bianco vinden we naast een reeks markante personages, ook een bonte verzameling steeds weer terugkerende dieren. Refereerden de Chihuahuas Tine en Gro in vroeger werk van Melgaard aan de onvoorwaardelijke liefde (van de hond voor de baas - no matter what), nu lijken een verzameling 'hybride dieren' afkomstig uit Melgaards geboorteland Australië te verwijzen naar noties

als 'culturele verbastering', 'transculturele vermenging' en 'abnormaliteit'. Melgaards atelierassistenten hebben deze serie schilderijen van dingo's en vogelbekdieren geschilderd naar zoetig beeldmateriaal afkomstig van het internet. Als graffiti tags plaatste Melgaard zelf kernachtige seksueel en emotioneel geladen termen en zinnen naast cartoonachtige tekeningen van de 'Tasmaanse Pademelon' (een mini-kangoeroe), diverse types vleermuizen, dingo's en vogelbekdieren.

De dingo - die eruit ziet als een soort cross-over tussen hond en wolf - is duizenden jaren geleden door de Aboriginals als huisdier geïmporteerd, vanuit Azië naar Australië, maar heeft zich in de vrije natuur tot een 'wild dier' ontwikkeld. Zijn aaibare uiterlijk verhult een twijfelachtige reputatie. De dingo - met wie de Aboriginals een bijzondere relatie hadden - is in de algemene beeldvorming immers gedemoniseerd als een bloeddorstige 'kinderrover'. Dit beeld is niet in de laatste plaats ontstaan door het succesvolle docudrama "A Cry in the Dark" (1988). Meryl Streep vertolkt daarin de rol van de wanhopige moeder Lindy Chamberlain, die probeert te bewijzen dat ze haar baby Azaria niet heeft vermoord, maar dat haar dochter is ontvoerd en omgebracht door een dingo.

Het vogelbekdier, een dier dat in deze tentoonstelling minder prominent aanwezig is maar dat ook geregeld in Melgaards werk

te zien is, ziet er net als de dingo uit als een 'mozaïek' van verschillende diersoorten - mol, eend en otter. Door zijn bizarre 'samengestelde' uiterlijk lijkt het vogelbekdier een fabelwezen -de 'chimaera' uit de Griekse mythologie die het hoofd heeft van een leeuw, het lichaam van een geit en de staart van een slang. Het vogelbekdier is een opmerkelijk zoogdier omdat het een opvallend aantal kenmerken deelt met vogels en reptielen. Het beest- dat op de Australische munt van 20 cent staat en o. a. de officiële mascotte was voor de Sydney 2000 Olympics - was dan ook lange tijd een mysterie voor zoologen en taxonomen en gold als 'totaal oncategoriseerbaar'.

- 28 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 83.8 × 111.8 × 4.4cm
- 29 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 68.6 × 101.6 × 4.4cm
- 30 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 101.6 × 76.2 × 4.4cm
- 31 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 100.3 × 100.3 × 4.4cm
- 32 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 111.8 × 83.8 × 4.4cm
- 33 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 111.8 × 83.8 × 4.4cm
- 34 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 88.9 × 101.6 × 4.4cm
- 35 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 101.6 × 83.2 × 4.4cm
- 57 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 101.6 × 177.8 × 4.4 cm

- 60 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 128.5 × 177.8 × 4.4 cm
- 61 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 167.6 × 121.9 × 4.4 cm
- 62 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 182.9 × 127 × 4.4 cm
- 63 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 130.8 × 182.9 × 4.4 cm
- 64 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 118.7 × 167.6 × 4.4 cm
- 65 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 121.9 × 113 × 4.4 cm

Prerafaëlieten en Vogue / Ballroom

In deze reeks doeken fungeren kopieën naar werk van Prerafaëlitische schilders als John Everett Millais en John William Waterhouse als achtergrond voor silhouetten van 'Voguende' figuren en expliciete seksueel getinte teksten. De geïdealiseerde, en feeëriek beeldwereld van het negentiende-eeuwse 'Pre-Raphaelite Brotherhood' - die zich liet inspireren door oeroude mythen en legenden en een terugkeer naar de 'primitieve' kunst van de Pre-Renaissance- Italiaanse kunstenaar Raphael predikte - contrasteert sterk met de directheid en rauwheid van de voorgrond.

De voorgenoemde silhouetten zijn ontleend aan de videoclip van de space-disco hit "Deep in Vogue" uit 1988. Met deze

clip, waarin de legendarische danser Willi Ninja de hoofdrol speelt, maakte het recent overleden multi-talent Malcolm McLaren 'Vogueing' mainstream nog voor Madonna dat deed.

Vogue - een dansstijl die zich kenmerkt door de imitatie van diverse poses van fotomodellen en opvalt door geometrische, gestileerde en 'overdreven verwijfde' armbewegingen en het fragmentarisch lopen over een imaginaire catwalk - was aanvankelijk een underground fenomeen. Het maakte furore in de zogenaamde 'ballroom' scene onder Afro-Amerikaanse en Latijns-Amerikaanse homoseksuelen en dragqueens in New York. De beoefenaars van Vogue groeperen zich in 'Houses' - zoals the House of Ebony en the House of Ninja - en gaan in clubs of ballrooms tijdens zogenaamde 'extravaganza's de (dans)strijd met elkaar aan. Tevens fungeren de Houses als een soort surrogaatfamilies die leden de mogelijkheid geven om hun eigen seksuele oriëntatie - waardoor ze vaak gediscrimineerd worden in het thuismilieu - zonder schroom te uiten. Deze subcultuur representeert een zwarte homoseksuele identiteit die geënt is op elegantie en frivoliteit, op plezier en vermaak. Ze is in tegenspraak met de verheerlijking van geweld en heteroseksuele viriliteit dat al te vaak het beeld van de zwarte man in de populaire cultuur bepaalt.

De vrouwen in de Prerafaëlitische schilderkunst - hoewel gebaseerd op reële

'modellen en muzen' - zijn nimfachtige femme-fatales, een soort droomwezens, de belichaming van mannelijke fantasieën over 'de ultieme vrouwelijkheid'. Vaak worden ze afgebeeld als 'slachtoffer van de tragische liefde', een idee dat nauw verbonden is met de Victoriaanse opvatting over de aangeboren 'zwakheid' van de vrouw. Historicus Jan Marsh schrijft hierover dat de manier waarop deze vrouwen werden afgebeeld 'tended both to glorify them, raising them like Hollywood film stars above the level of ordinary mortals into a mythic realm of tragic heroines and fatal sirens, and paradoxically to diminish them, reducing their real, complex lives to flat figures in a fantasy landscape and taking away from them all sense of active life'. Ze staan in schril contrast met de sterren van de Vogue en Ballroom scene die juist hun eigen seksualiteit en identiteit nadrukkelijk vormgeven en eigenstandig een 'artificiële hyper-vrouwelijkheid' creëren.

44 **Zonder titel**, 2010,
oil and krink markers on canvas,
198.1 × 114.3 × 4.4cm

45 **Zonder titel**, 2010,
oil and krink markers on canvas,
134 × 198.1 × 4.4cm

51 **Zonder titel**, 2010,
oil and krink markers on canvas,
198.8 × 119.4 × 4.4cm

52 **Zonder titel**, 2010,

oil and krink markers on canvas,
123. 8 × 198. 1 × 4. 4cm

53 **Zonder titel**, 2010,
oil and krink markers on canvas,
198. 8 × 113 × 5. 11cm

54 **Zonder titel**, 2010,
oil and krink markers on canvas,
198. 1 × 141 × 4. 4cm

55 **Zonder titel**, 2010,
oil and krink markers on canvas,
141 × 198. 1 × 4. 4cm

56 **Zonder titel**, 2010,
oil and krink markers on canvas,
198. 8 × 96. 5 × 5. 1cm

66 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 152. 4 × 152. 4 × 4. 4cm

Black Panthers

Verwijzingen naar 'het beeld van de zwarte man' dat direct en indirect wordt uitgedragen door de Black Panthers zijn op verschillende plekken in de tentoonstelling te vinden. Bij een herdenking van de moord op Malcolm X in 1966, stelden Huey P.

Newton en Bobby Seale, leden van een revolutionaire studentenbeweging aan de Merrit Universiteit (Merrit Junior College) in Oakland, voor om een gewapende militie op te richten. De beweging verwierp dit, en Newton en Seale besloten daarom om de Zwarte Panter Partij op te richten die uitging van het recht van de zwarte bevolking om geweld te gebruiken om zijn rech-

ten te verdedigen, en zo een alternatief vormde voor bestaande gematigde, burgerrechtengroeperingen. Leden van de partij gingen gekleed in militaire zwarte kleding, droegen wapens op een zichtbare manier en schuwden geen geweld. Hoewel de BPP in essentie een beweging was die de maatschappelijke emancipatie van een hele bevolkingsgroep nastreefde, werd in mediarepresentaties vaak de 'machocultuur' die de leiders van de BPP uitdroegen - waarbij de fysieke kracht van de zwarte man centraal stond - benadrukt.

- 36 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 182.9 × 141 × 4.4cm
- 37 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 182.9 × 141.6 × 4.4cm
- 43 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 118.1 × 182.9 × 4.4cm
- 58) **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 167.6 × 132.7 × 4.4cm
- 59 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 167.6 × 137.8 × 4.4cm

Kurtis Blow en Horse Meat Disco

In muzikaal opzicht zijn zowel Bianco als Melgaard 'veelvraten'. Black metalbands Thorns en Satyricon en de alternatieve Amerikaanse metalband Fantômas maar ook

de muziek van Techno-DJ Chris Korda (tevens voorganger van The Church of Euthanasia), de feministische electro-clashband Le Tigre, chanteuse Gro Melgaard en zangeres-actrice Olivia Newton John hebben een stempel gedrukt op het werk van Melgaard. In het universum van Bianco vinden we verwijzingen naar de beruchte gay disco-parties van het Londense collectief Horse Meat Disco (dat een Ferrari-paard als logo hanteert) en naar de figuur van Kurtis Blow (1959), de eerste commercieel succesvolle rapper. Blow was in de eerste helft van de jaren tachtig een pionier van de 'oldschool hiphop' en zette het danspubliek in vuur en vlam met zijn discoïde raps waar de funk vanaf druipt. Blow staat synoniem voor de vroege hiphop, frivole en ongecompliceerde zwarte feestmuziek die nog niet gebukt ging onder het krampachtige streven naar streetcredibility en de opgeblazen ego's van hedendaagse 'gangstarappers'. Later liet hij van zich horen als acteur, als fervent strijder tegen racisme en als prominent boegbeeld van de anti-drugs campagne Say No to Drugs. Tegenwoordig is Blow oprichter en erkend predikant van de Christelijke Hip Hop Church. Kijken we nu naar foto's van Blow uit zijn begintijd dan is vooral opmerkelijk hoe 'gay' deze Godfather van de rap - die nu gedomineerd wordt door een ongebreideld 'machismo en materialisme' en verheerlijking van 'guns en ho's' - oogt.

- 10 **Zonder titel**, 2010,
olie op ongespannen doek,
182.2 x 1089.6cm
- 11 **Zonder titel**, 2010,
olie op ongespannen doek, 182.2 x 218.4cm
- 12 **Zonder titel**, 2010,
olie op ongespannen doek,
182.2 x 1087.1cm
- 14 **Zonder titel**, 2010,
olie op ongespannen doek, 182.2 x 880.1cm
- 26 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 127 x 127 x 4.4cm
- 47 **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 101.6 x 101.6 x 4.4cm
- 48) **Zonder titel**, 2010,
olie op doek, 101.6 x 101.6 x 4.4cm

Benin

'Cultural appropriation' of 'culturele toe-eigening' is een beproefde techniek in de beeldende kunst die ook door Melgaard frequent wordt toegepast. Hij ontleent elementen aan niet-Europese culturen zoals bijvoorbeeld de vormen en technieken van de traditionele houtsnij kunst uit Groenland en Alaska. In de beeldenwereld van Rod Bianco treffen we hedendaagse replica's aan van pre-20ste eeuwse West-Afrikaanse bronzen en koperen sculpturen. Net zoals Picasso, Braque en andere kubisten zich lieten beïnvloeden door de 'dramatische' geometrische vormen van Afrikaanse maskers en totems, zo laat Bianco zich inspireren door de technische

erg verfijnde 'figuren' die vanaf de 15de tot en met de 18de eeuw vervaardigd werden in het voormalig koninkrijk Benin. Het Koninkrijk Benin was een prekoloniale staat in het huidige Nigeria van 1440 tot 1897. Gedurende de bloeitijd van het Koninkrijk werden in opdracht van de koning-alleenheersers (Oba's genaamd) en de koningin-moeders (Iyoba's genaamd) uitzonderlijke beeldhouwwerken - waaronder 'portrethoofden' en 'luipaarden' - vervaardigd die onvergelijkbaar zijn met contemporaine sculpturen uit de rest van het Afrikaanse continent. Opvallend en relevant in het kader van de tentoonstelling is tevens dat binnen het Koninkrijk sinds de 16 de eeuw een grote (politieke) macht werd toegekend aan de figuur van de 'Koningin-Moeder' (Iyoba). Zij vervulde een 'matriarchale rol' en bekleedde dezelfde positie als de 'opperste chef'. Dit bracht tal van privileges met zich mee waaronder het normaliter aan de Oba voorbehouden exclusieve voorrecht om 'sculpturen' te laten vervaardigen voor persoonlijk en religieus gebruik.

24 **Zonder titel**, 2010,
Installatie: marmeren sculpturen, foto-
prints, fotoprints op aluminium, schilder
benodigdheden

50 **Zonder titel**, 2010,
bronze cast, bronzen gietvorm,
verschillende formaten

David Wojnarowicz

Meermaals refereert Bianco aan het enigmatische werk van über- schilder Rene Daniëls (NL, 1950) alsook aan het oeuvre van het enfant terrible David Wojnarowicz (VS, 1954 - 1992). In de jaren '80, een tijd waarin (geometrische) abstractie de norm was, produceerde Daniëls speelse figuratieve doeken - volgepropt met vliinderdassen, zwanen, vreemde tentoonstellingsruimtes en ironisch en associatief kunsthistorisch commentaar. Eind jaren '70 begon Wojnarowicz naar eigen zeggen 'ideeën te ontwikkelen over het maken en conserveren van een authentieke versie van de geschiedenis in de vorm van beelden/tekst/objecten die de nationaal erkende versie van de geschiedenis zou betwisten'. Terwijl Daniëls - die na een hersenbloeding in 1987 als 'outsider' gezien wordt - doorgaat met zich uitleven in een hypersubjectief en quasi-absurd universum, zette Wojnarowicz het maatschappelijk gestigmatiseerde individu centraal in zijn werk en zette hij dat perspectief tegenover het perspectief van 'de normale mens'.

13 **Zonder titel**, 2010,
olie op ongespannen doek,
182.2 x 1079.5cm

Colofon/phon:

Productie/Production: Tony Hofman,
Sara Carels

Pers & PR/Publicity: Hiske Zomer

Opbouw/Technical Realisation:

Que peut un homme

Teksten/Text: Ann Demeester,

Gerbrand Korevaar

Redactie/Editing: Ann Demeester,

Gerbrand Korevaar, Hiske Zomer

Vertaling/Translation: Tony Langham,

Liesbeth Harmsen

Ontwerp/Design: Will Holder

Druk/Printing: Drukkerij de Beste

Financiële ondersteuning/Financial

Support: Ministerie van OCW,

Gemeente Amsterdam, Office for

Contemporary Art Norway (OCA)

OCA

Office for Contemporary Art Norway

Met dank aan/With thanks to:

The Norwegian Embassy, Edwin Becker,

Rolf A. Hoff, Rod Bianco Gallery,

Kayla Guthrie, Svein Roar Grande,

Stein Lie, Julian Rogers, Jeanne Hardy,

Stephanie Noach